

"Ima na Balkanu jedna zemlja, koja graniči sama sa sobom.
Gdje žive najljepše žene, a natalitet opada.

Gdje nezaposleni najviše rade, gdje na najplodnijoj zemlji žive ljudi koji gladuju.

Gdje vlakovi kasne po redu vožnje.

Gdje svi igraju nogomet, a pobjeđuju u vaterpolu, rukometu ili tenisu.

Gdje svi žure na posao, a niko ne stiže na vrijeme.

Gdje osmosatno radno vrijeme traje dvanaest sati.

Gdje je zdravstvo besplatno, a liječenje skupo.

Gdje su novinari slobodni da napišu što god im se naredi.

Gdje je svjetska kriza dobila državljanstvo.

Gdje su javne nabave tajne, a državne tajne javne.

Gdje se ratovi nikad ne završavaju.

Gdje se povijest ponavlja svaki dan.

Gdje su najbogatiji oni koji nikad nisu radili.

Gdje je strana valuta uzeta za domaću.

Gdje ljudi svetkuju, a psuju Boga.

Gdje pametne zbog nerazumijevanja proglašavaju luđacima, a luđake sposobnima.

Gdje nepismeni pišu povijest.

Gdje su zakoni nezakoniti, a anarhija normalno stanje.

Gdje vlast prezire građane kao neželjene svjedoke.

Gdje se živi od budućnosti, jer na sadašnjost nemaju pravo.

Gdje se svako svakome smješka, a nitko nikome ne želi dobro.

Gdje sudski postupci traju duže od života.

Gdje su samo poplave način navodnjavanja zemljišta.

Gdje prizivaju diktatora, a demokraciju smatraju porezom na budale.

Gdje smatraju da će zemlja više napredovati ako što više nazaduje.

Gdje nisi normalan, ako ne poludiš.

Gdje živiš samo zato da bi umro.

Gdje je vrijeme beskonačno, a glupost besmrtna..."

